

ל

את

ר' יוסף חיים קופ, בנו של הרופא המפורסם מגייטסהד, שמע מאמו על כוונתה לתרום כליה, מה שלא התאפשר לה בשל מחלתה < הוא התייצב למשימה והחליט להיות זה שתורם, אביו עמד מאחוריו, וההפתעה הגדולה ציפתה לו כשגילה את זהות המושטל

כבר מאז שהיה ר' יוסף חיים קופ נער צעיר הוא הכיר את המושג 'לתרום כליה'. מידי פעם הוא גם דיבר בגלוי על כך שהוא רוצה מאוד לתרום ושהוא מתכוון לעשות זאת כשיגיע לגיל המתאים. מה גורם לילד לחלום על תרומת כליה ולא על משחקי כדור? התשובה לכך נעוצה בעובדה פשוטה - ר' יוסף חיים הוא בנו של הרב ד"ר

מיכאל שמעון קופ מאנגליה, אשר היה במשך שנים הרופא היהודי המפורסם ביותר בגייטסהד. את כל חייו הוא הקדיש לזולת ולקהילה היהודית. גם בשעות שבהן הוא היה בבית הגיעו אליו אנשים בקביעות כדי לבקש עזרה וייעוץ.

"אימא שלי עמדה לאורך כל השנים מאחורי אבא", מוסיף ר' יוסף חיים, "בביתנו שררה תמיד תחושה של זכייה, זכינו לעזור לאנשים. הרגשנו שזה מה שהקב"ה רוצה מאתנו - להשתמש במה שיש לנו כדי לתרום. לכן כשהבנתי שאפשר לתרום כליה מבלי להיגזק, עם כאב שהוא יחסית כלום לעומת הסבל של החולים, היה ברור לי שאעשה את זה. נותרה רק שאלה אחת - 'מתי?' הבנתי שעל השאלה הזו רק אבא שמבין בנושא היטב מבחינה רפואית יוכל להשיב לי".

המלצה של אבא

לפני עשרה חודשים נפטרה אמו של ר' יוסף חיים אחרי מחלה קשה, אבל עוד לפני שהתגלתה אצלה המחלה היא הפתיעה את בנה, כאשר התקשרה אליו בבוקר בהיר אחד והודיעה: "אל תגלה לאף אחד, אני מתכוונת לתרום כליה". היא ביקשה ממנו שיעזור לה למצוא ארגון שעוסק בכך בחו"ל ולתווך לה יהודי או יהודייה שזקוקים לכליה.

"יצרנו קשר עם ארגון אמריקאי שעוסק בתחום והם ביקשו ממנה לעבור סדרת בדיקות", נזכר ר' יוסף חיים, "בסופו של דבר הבנו שהטפסים של הארגון כנראה נעלמו בדואר ורצינו לעשות בדיקות נוספות, אלא שכבר היה מאוחר מידי, כיוון שאימא חלתה ובמצב כזה לא מתאפשרת כמובן תרומת כליה". בתקופת מחלתה של האם עברה במוחו של ר' יוסף חיים המחשבה שאולי הגיע הרגע לו הוא מצפה כבר שנים - שבו הוא יוכל לעשות את המעשה החשוב הזה ולהצטרף למעגל התורמים. "בדיוק באותה תקופה גיליתי שיש לי שכן בבית שמש, עיר מגוריי, שתרם כליה והדבר המריץ אותי במיוחד. שאלתי את אבא אם גם לדעתו הגיע הרגע הנכון ואבא בהחלט המריץ אותי ולא הביע שום הסתייגות. לא הייתי צריך לחכות יותר, לא נותרו לי ספקות. אם אבא בעל הוותק והידע הרפואי העצום ממליץ על כך, איך אפשר לחשוש? הבנתי שהגיע הזמן". הצעד הבא שלו היה בשחת טלפון למתנת חיים ובקבלת הטפסים לבדיקות הראשוניות. "התקשרתי וביקשתי לקבוע תורים לבדיקות, אבל מהר מאוד הבנתי שאם אחכה לבדיקות במקום מגוריי איאלץ להמתין במשך חודשים", הוא אומר. "אז החלטתי לזרז את העניינים וקבעתי תורים מחוץ לעיר. מהר מאוד גם נודע לי שיש כבר מישהו שממתין לכליה שלי ועברה בי כל הזמן המחשבה שאם אני ממילא תורם, אז למה לתת לו לחכות יותר מידי? עדיף להזדרז".

כבודך
את

שלפני פטירתה שוחחנו על כך והסברתי לה בדיוק באיזה שלב אני נמצא. אמא מאוד עודדה אותי, כפי שכבר ציינתי - היא בעצמה תכננה לתרום, והתחושה שלי היא שבכך שתרמתי זה כאילו שהיא הצליחה לעשות את זה."

עד ליום הניתוח לא ידע ר' יוסף חיים למי הוא עומד לתרום. "רציתי להציל נפש מישראל", הוא מסביר, "מה זה משנה שמו המדויק של המושג? אבל בערב הניתוח, כשהם נפגשו בבית החולים והוא גילה שמדובר בתלמיד חכם גדול המתגורר במודיעין עילית ונחשב לאחת הדמויות המפורסמות בעיר, הוא חש שמחה פורצת גבולות. "הנה, הקב"ה סידר את העניינים בצורה כל כך מושלמת והשתמש בי ובגופי כדי להציל את החיים של תלמיד חכם גדול. בכניסה לחדר הניתוח המתין לי המושג, הוא חיבק ונישק אותי. הרופאים לא האמינו כשראו את החיוך שמתנוסס על פניי ברגעים שבאו להרדים אותי". על המושג שלו מספר ר' יוסף חיים שהוא סובל ממחלת כליות מגיל צעיר מאוד. אביו תרם לו כליה לפני עשרים שנה, אך לפני כשנה וחצי התפתח אצלו זיהום שהרס את הכליה באופן בלתי הפיך. במשך השנה וחצי האחרונות נבדקו בני משפחתו וניסו לתרום לו, אך כולם נפסלו. "אני כל כך שמח שעלה בידי לתרום לו", אומר ר' יוסף חיים.

מתי נודע לכם שההשתלה הצליחה?

"הרופאים לא אוהבים להגיד זאת מיד, אבל די מהר הבנתי מאשתו של המושג שהתוצאות מצוינות. גם כשאני משוחח אתו כיום אני מרגיש איך בכל פעם מחדש הוא נשמע יותר ויותר חזק".

איך הייתה ההתאוששות מהניתוח?

"האמת היא שהכנתי את עצמי לכאבים קשים. אבל לא חששתי, האמנתי כל הזמן שאם אני אמור לקבל כאב בחיים בכל מקרה אקבל אותו, אז לפחות אדע שאני סובל בשביל לעזור למישהו אחר. בסופו של דבר אני יכול לומר שההתאוששות הייתה בסדר גמור". ר' יוסף חיים מציין בהתרגשות שהייתה לו גם סייעתא דשמיא מיוחדת בתקופת ההתאוששות: "בדיוק באותם ימים עזבתי את הסניף שבו עבדתי לטובת סניף חדש שנפתח. בשל הפרוצדורה הזו התבקשתי על ידי ההנהלה לצאת לחופשה למשך חודש מלא, בלי שום קשר לתרומה שלי. הייתי חייב להיות בחופש. ראיתי משמיים איך שסידרו זאת באופן הטוב ביותר, כדי שלא אוכל אפילו לחלום על עבודה בחופשה, רק נחתי והחלמתי.

"אנשים מדברים איתי על כך ומתייעצים איתי, ואני אומר להם שזה הדבר הכי שווה בעולם", הוא מסכם. "אז נכון שהתהליך ארוך ודורש מאמץ, אבל כולנו מוכנים לעבור בחיינו כל כך הרבה כדי להותיר רושם סביבנו, והנה כאן אנחנו עושים משהו משמעותי יותר מכל דבר אחר שמותיר רושם בלי יימחה. גם לילדים שלי אני מסביר את הדברים. שאלתי את בני בן השלוש אם הוא רוצה צלקת כמו של אבא, והוא ענה: 'אני רוצה, אבל רק אם תהיה סיבה, רק אחרי שאתן למישהו כליה'".

לאחרונה התקיימה חתונת בנו של המושג ור' יוסף חיים תכנן להגיע לאירוע, אלא ששיחת הטלפון שהוא קיבל הפתיעה אפילו אותו. "קבענו את החופה לשעה שש", אמר לו המושג, "אבל אם זה לא מתאים לך אפשר כמובן לשנות שעה, אנחנו לא מוכנים לוותר על נוכחותך בשום אופן..." לאחר מכן ביקש ממנו המושג שהוא יהיה עד בחתונה. "מי אם לא אתה יהיה עד בחתונה של בני? הוא שאל. ושם, תחת החופה, במקום שבו נפתחים להם חיים חדשים, התאחדו להן שוב שתי הכליות ושיקפו את אהבת ישראל שאינה יודעת גבולות.

בכל זאת חלפה כמעט שנה מאז שהתחיל ר' יוסף חיים בתהליך ועד לרגע התרומה. "אני חושב", הוא אומר, "שדווקא בגלל שהתהליך ארוך, הוא נותן לך זמן לחשוב על איך שהיית רוצה לעשות את זה. זה מחזק בך את הרצון וההשתוקקות לתרום".

את 'האור הירוק' לניתוח הוא קיבל בערב חג השבועות האחרון, אך מכיוון שמיד אחרי החג היו צפויים להם שני אירועים משפחתיים באנגליה, הוא החליט לא לוותר עליהם, אלא לעבור את הניתוח רק לאחר שישבו לארוז. "היה חשוב לי שאשתי שכל כך תמכה בי לאורך התהליך וצפויה להיות זו שמנהלת את הבית בתקופת ההתאוששות וההחלמה תספיק לנסוע ולהתרגע. רציתי שהיא תאגור כוח". הם חזרו בשעה מאוחרת בלילה, ולמחרת בבוקר נערך הניתוח. "לא הספקנו אפילו לפרוק את המזוודות", הוא צוחק. "חמותי הגיעה בשעה שש בבוקר להיות עם הילדים, ואנחנו מיהרנו לבית החולים. הרגשתי שאני לא רוצה שהמושג שלי יאלץ לסבול אפילו עוד טיפול דיאליזה אחד בגללי, לא רציתי לדחות זאת אפילו ביום".

רוב שמחה

כאשר נזכר ר' יוסף חיים בשלב הבדיקות, הוא מציין שכאשר העלה לראשונה את רעיון התרומה שאלו אותו בבית החולים: "ולמה שלא תחכה עוד עשר שנים? אתה עדיין צעיר?" "השבתי להם שאני לא יודע מה יהיה איתי בעוד עשרה ימים, אז איך אוכל לדעת מה יהיה בעוד עשר שנים? כמובן שהמשכתי מיד בתהליכי התרומה".

כמו אצל כל התורמים, גם לר' יוסף חיים ציפה בין היתר יום שלם של בדיקות בבית החולים, ובו הוא היה אמור לעבור בין המחלקות השונות ולוודא את בריאותו וכשירותו. "בדיוק ערב קודם לכן אימא שלי נפטרה", הוא מספר, "זה היה אחרי תקופה שבה ידענו שהמצב מתדרדר, אך בכל זאת הופתענו. לא חשבנו שזה יהיה כל כך מהר. כמובן שנאלצתי לבטל את הבדיקות".

הבדיקות בוטלו, אך מיד אחרי השבעה הוא התייצב בחזרה במחלקה. "חשבנו שתמתין עוד קצת", העירו לו בוועדה, אך ר' יוסף חיים השיב לו שבדיוק להיפך. "מרגע שבו אמא שלי נפטרה הרגשתי עד כמה חשוב לי לתרום בהקדם ולא לוותר, רציתי לעשות זאת לעילוי נשמתה".

היא ידעה שאתה מתכוון לתרום?

"כן, שיתפתי אותה לאורך כל הדרך והיא שמחה מאוד. אפילו ביום